

Jaime Pitarch

18.06.09 > 05.09.09

Inauguració: 18.06.09, 20h.

Àngels Barcelona presenta els nous treballs de Jaime Pitarch (Barcelona, 1963). Mitjançant senzilles intervencions, Pitarch transforma objectes i rituals de treball mundans en instruments per a una reflexió crítica. Freqüentment, la seva obra consisteix en accions obstinades que condueixen a resultats aparentment absurds, improductius, invisibles o inimaginables. Tot i així, aquest absurd no és, autocomplaent: qüestiona les relacions de sociabilitat, de identitat, i de conducta entre l'home i la seva producció material.

Per a Pitarch, aquesta és simplement conseqüència de l'angoixa d'un home extraviat davant un entramat d'estructures socials en constant mutació en les quals versa tota la seva energia en un intent fallit per "pertànyer", per "inserir-se en elles". El tema del temps, (com allò que ens deixa constantment fora de joc) és doncs una constant en la seva obra. Un temps *Virilà* que és a voltes al·ludit, detingut o convertit en un aliat invisible anomenat "procés".

Si l'expressió de Bàrbara Kruger "I shop therefore I am" posava en evidència la banalització de la nostra existència i de la nostra cultura, Pitarch sembla interessar-se per allò una mica més arrelat a l'existència de l'home i que antecedeix al comerç: la seva pulsio per fabricar (que va conduir a adjuntar l'expressió *homo faber* a la de *homo sapiens* al S. XVIII). Una pulsio que l'ha conduït a la cultura de allò banal a la qual al·ludeix Kruger i en la qual Pitarch situa aquest ésser contemporani extraviat. La sobreproducció material és doncs símptoma i conseqüència d'aquesta pèrdua que ens manté atrapat en un cercle viciós dins el qual semblem viure segons el lema "produeixo (indiscriminadament), després existeixo".

A partir d'aquesta premissa Pitarch observa la manera en que la imatge i la paraula (també sobreproduïdes, i objectualitzades per al consum), contribueixen a l'aïllament de l'individu i emprà tècniques atípiques en la construcció d'imatges aparentment convencionals, per a fer-nos reflexionar sobre allò que aquestes amaguen i que possiblement és allò que importa. D'aquesta manera, construeix per a l'exposició dues aparents pintures de gènere fetes per encàrrec que pengen de les parets de la galeria: *Autorretrato de un pintor engañado* i *Naturaleza ciega*. Així, l'artista fa aparèixer la imatge com a residu final d'un procés que la supera perquè no pot ser capturat. Ambdós treballs evidencien l'espai distant entre vida i representació, entre la història de les coses i l'embadaliment de l'art davant la seva pròpia història.

Aquesta disjunció entre imatge i realitat, i la sospita que la primera suscita en l'artista, ja s'havia manifestat en sèries anteriors com els dibuixos *Disposable realities* o la sèrie de puzzles "pelats" que va iniciar recentment, un dels quals (*El jardí de les delícies*) forma part de l'exposició.

La voluntat de dissoldre la frontera que separa l'*exterior* (realitat) de l'espai hermètic on els discursos i les imatges es gesten i s'escenifiquen, es manifesta en el vídeo *Pared blanca*: la mà de l'artista escata obstinadament el blanc de les parets (del seu estudi o de la galeria?) fins a eliminar-lo. Una mà que progressivament es tenyeix de blanc a mesura que la suor causada per aquest exercici reiterat, es va impregnant de la pols de la paret .

Jaime Pitarch ha exposat de manera individual a la Galeria Fúcares, Madrid, 2008; *Solo Projects*, ARCO'08, (comissariat per Carolina Grau), Madrid, 2008; *Arts al Palau*, Palau Ducal de Gandía, Alacant, 2007; Spencer Brownstone Gallery, Nova York, 2006; *16 Proyectos de arte español*, ARCO'06 (comissariat per Maria de Corral) y al Casal Solleric, Palma de Mallorca, 2002; entre altres. A més, el seu treball ha sigut seleccionat per a múltiples esdeveniments y exposicions col·lectives, entre les quals destaquen: *The rest of now* (comissariat por Raqs Media Collective), Manifesta 7, Bolzano, Itàlia, 2008; *Pensa, Piensa, Think*, Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona, 2007; *Barcelone 1947-2007*, Fondation Maeght, Saint Paul, França, 2007; *The Freak Show*, Musée d'Art Contemporain, Lyon, 2007; *Ou ? Scenes du sud*. Carré d'Art Contemporain, Nimes, 2007 y *Colección MACBA*, Museu d'Art Contemporani de Barcelona, 2006. La seva obra és present en col·leccions públiques y privades como la del Museo Patio Herreriano, Valladolid; Col·lecció MACBA, Barcelona; Royal College of Art, Londres o Colección Bergé, Madrid.